

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๙

ความเป็นมา

ด้วยปัจจุบันพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติให้เจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ ซึ่งกระทำความผิดกฎหมายจราจรหรือกฎหมายอื่นเกี่ยวกับรถได้ต่อเมื่อต้องพบตัวผู้ขับขี่ หรือหากไม่พบตัวผู้ขับขี่แต่พบรถจอดฝ่าฝืนกฎหมายเท่านั้น

แต่ในกรณีปัญหาที่ผู้ขับขี่ทำความผิดกฎหมายจราจรหรือกฎหมายอื่นเกี่ยวกับรถ เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตรวจพบขณะทำผิด แต่ไม่สามารถออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ได้ในขณะนั้นด้วยเหตุที่ว่าไม่สามารถเรียกให้ผู้ขับขี่หยุดรถได้ในทันที อาทิเช่น ขับรถฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจรสีแดงตามแยก ขับรถเร็วกว่าที่กฎหมายกำหนด รวมทั้ง ขับรถฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจรสีแดง ละเมิดตรวจจับโดยระบบตรวจจับรถยนต์ฝ่าฝืนไฟจราจร (RED LIGHT CAMERA) เป็นต้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้เป็นช่องว่างในการฝ่าฝืนกฎหมายและทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ทั้งที่ปัจจุบันได้นำเครื่องมือที่ทันสมัยมาใช้ในการตรวจและจับกุมผู้กระทำความผิด อันเป็นการช่วยลดอุบัติเหตุจากการใช้รถใช้ถนนแล้วก็ตาม

ดังนั้น เพื่อให้การบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน จึงเห็นควรแก้ไขปรับปรุงมาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ควบคุมการจราจรโดยใช้อุปกรณ์ตรวจจับการฝ่าฝืนกฎหมายจราจรหรือสัญญาณจราจร มีอำนาจส่งไปส่งไปยังภูมิลำเนาของเจ้าของหรือผู้ครอบครองรถได้ ในกรณีที่ตรวจพบว่ามี การกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบกหรือกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับรถ แต่ไม่ทราบตัวผู้ขับขี่ หรือไม่สามารถออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่พร้อมหลักฐานจากอุปกรณ์ตรวจจับให้ผู้ขับขี่ในขณะนั้นได้

ในปัจจุบันแม้จะมีมาตรการในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจากผู้ขับขี่รถขณะเมาสุรา หรือของเมาอย่างอื่นโดยกำหนดให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่และผู้ตรวจการ มีอำนาจดำเนินการทดสอบผู้ขับขี่ (มาตรา ๑๔๒) เพื่อให้ทราบว่าผู้ขับขี่นั้นฝ่าฝืนขับขีรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่ แต่ก็ปรากฏว่ายังมีผู้ขับขี่จำนวนมาก เมื่อได้มีการสั่งให้ทดสอบกลับปฏิเสธไม่ให้ความร่วมมือในการทดสอบ ซึ่งต้องระวางโทษเพียงปรับครั้งละไม่เกินหนึ่งพันบาท (มาตรา ๑๕๕ และมาตรา ๑๕๗/๑) ขณะที่โทษของผู้ที่ฝ่าฝืนขับขีรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น คือ จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขีรถไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขีรถอันเป็นโทษขั้นต่ำ จนกระทั่งจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขีรถอันเป็นโทษขั้นสูงสุด (มาตรา ๑๖๐ ตริ) ทำให้ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายในกรณีนี้ได้ ดังนั้น จึงสมควรเพิ่มเติมข้อสันนิษฐานทางกฎหมายในกรณีผู้ขับขี่ไม่ยอมให้ทดสอบโดยไม่มีเหตุอันควร ทั้ง ๆ ที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่าขับขีรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น ให้ถือว่าผู้ขับขี่นั้นขับขีรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นประกอบกับในบางกรณีที่มีการจราจรบนถนนมีทัศนวิสัยไม่ตลอดปรัง ทำให้ผู้ขับขี่ไม่สามารถสังเกตเห็นการแสดงสัญญาณจราจรของเจ้าหน้าที่ได้ จึงจำเป็นต้องมีไฟฉายเรืองแสงหรืออุปกรณ์เรืองแสงเข้าช่วยเหลือในการแสดงสัญญาณจราจรดังกล่าว เพื่อช่วยในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและเพื่อให้เกิดความปลอดภัยบนท้องถนนมากยิ่งขึ้น

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๗ และพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นพระราชบัญญัติฉบับแก้ไขเพิ่มเติมแห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเป็นฉบับแรกของเรื่องนี้

และต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องนี้อีกจำนวน ๑๐ ฉบับ ดังนั้น พระราชบัญญัติเรื่องนี้ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีจำนวน ๑๑ ฉบับ ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖ ตอนที่ ๘ วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๒๒ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากการคมนาคมและขนส่งทางบกได้เจริญก้าวหน้าขยายตัวไปทั่วประเทศและเชื่อมโยงไปยังประเทศใกล้เคียง และจำนวนยานพาหนะในท้องถนนและทางหลวงได้ทวีจำนวนขึ้นเป็นลำดับ ประกอบกับประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาว่าด้วยการจราจรทางถนนและพิธีสารว่าด้วยเครื่องหมายและสัญญาณตามถนน สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกซึ่งได้ใช้บังคับมากกว่าสี่สิบปี ให้เหมาะสมกับสภาพการจราจรและจำนวนยานพาหนะที่เพิ่มขึ้น และเพื่อความปลอดภัยแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๖๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑) กำหนดนิยามของคำต่าง ๆ เช่น ทาง ทางเดินรถ ช่องเดินรถประจำทาง ทางเท้า เขตปลอดภัยที่คับขัน รถยนต์ รถจักรยาน รถจักรยานยนต์ รถโดยสารประจำทาง รถลากจูง มาตรการกีดขวาง ผู้ขับขี่ คนเดินเท้า เจ้าของรถ ใบอนุญาตขับขี่ สัญญาณจราจร รัฐมนตรี อธิบดี เจ้าพนักงานจราจร เป็นต้น

๒) กำหนดบทบัญญัติเป็น ๑๙ ลักษณะ ดังนี้

- ลักษณะ ๑ การใช้รถ แบ่งเป็น ๓ หมวด คือ ลักษณะของรถที่ใช้ในทาง มาตรา ๖ – มาตรา ๑๐ ทวีการใช้ไฟหรือเสียงสัญญาณของรถ มาตรา ๑๑ – มาตรา ๑๗ และ การบรรทุก มาตรา ๑๘ – มาตรา ๒๐
- ลักษณะ ๒ สัญญาณจราจรและเครื่องหมายจราจร มาตรา ๒๑ – มาตรา ๓๐
- ลักษณะ ๓ การใช้ทางเดินรถ แบ่งเป็น ๔ หมวด คือ การขับรถ มาตรา ๓๑ – มาตรา ๔๓ เบี่ยงการขับแซงและผ่านขึ้นหน้า มาตรา ๔๔ – มาตรา ๔๙ การออกรถ การเลี้ยวรถและการกลับรถ มาตรา ๕๐ – มาตรา ๕๓ และการหยุดรถและจอดรถ มาตรา ๕๔ – มาตรา ๖๔
- ลักษณะ ๔ การใช้ทางเดินรถที่จัดเป็นช่องเดินรถประจำทาง มาตรา ๖๕ – มาตรา ๖๖
- ลักษณะ ๕ ข้อกำหนดที่เกี่ยวกับความเร็วของรถ มาตรา ๖๗ – มาตรา ๗๐
- ลักษณะ ๖ การขับรถผ่านทางร่วมทางแยกหรือวงเวียน มาตรา ๗๑ – มาตรา ๗๔
- ลักษณะ ๗ รถจักรยาน มาตรา ๗๕ – มาตรา ๗๖
- ลักษณะ ๘ การลากรถหรือการจูงรถ มาตรา ๗๗
- ลักษณะ ๙ อุบัติเหตุ มาตรา ๗๘
- ลักษณะ ๑๐ รถจักรยาน มาตรา ๗๙ – มาตรา ๘๔
- ลักษณะ ๑๑ รถบรรทุกคนโดยสาร มาตรา ๘๕ – มาตรา ๙๒
- ลักษณะ ๑๒ รถแท็กซี่ มาตรา ๙๓ – มาตรา ๑๐๒

- ลักษณะ ๑๓ คนเดินเท้า มาตรา ๑๐๓ – มาตรา ๑๑๐
- ลักษณะ ๑๔ สัตว์และสิ่งของในทาง มาตรา ๑๑๑ – มาตรา ๑๑๕
- ลักษณะ ๑๕ รถม้า เกวียนและเลื่อน มาตรา ๑๑๖ – มาตรา ๑๑๘
- ลักษณะ ๑๖ เขตปลอดภยันัย มาตรา ๑๑๙
- ลักษณะ ๑๗ เบ็ดเตล็ด มาตรา ๑๒๐ – มาตรา ๑๓๔
- ลักษณะ ๑๘ อำนาจของเจ้าพนักงานจราจรและพนักงานเจ้าหน้าที่ มาตรา ๑๓๕ – มาตรา ๑๔๖
- ลักษณะ ๑๙ บทกำหนดโทษ มาตรา ๑๔๗ – มาตรา ๑๖๓

๒. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖ ตอนที่ ๒๑๑ ฉบับพิเศษ วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๒๒ หน้า ๑
วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๒๒ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ บางมาตรา มีลักษณะไม่เหมาะสมและบกพร่องขัดต่อการปฏิบัติในบางท้องที่ จึงเห็นสมควรที่จะตราพระราชบัญญัติเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมฉบับนี้ขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้
ให้ยกเลิกความใน มาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน
“มาตรา ๑๒๒ ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ และคนโดยสารรถจักรยานยนต์ต้องสวมหมวกที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อป้องกันอันตรายในขณะขับขี่ และโดยสารถจักรยานยนต์ ทั้งนี้เฉพาะท้องที่ที่ได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาความในวรรคหนึ่ง ให้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดท้ายปีนับแต่ วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ลักษณะและวิธีการใช้หมวกเพื่อป้องกันอันตรายตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และบทบัญญัติตามมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่ภิกษุ สามเณร นักพรต นักบวช หรือผู้นับถือลัทธิ ศาสนาอื่นใดที่ใช้ผ้าโพกศีรษะตามประเพณีนิยมนั้นหรือบุคคลใดที่กำหนดในกฎกระทรวง” (มาตรา ๓)

๓. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๓ ตอนที่ ๑๘๐ ฉบับพิเศษ วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๙ หน้า ๑
วันใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๒๙ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีบทบัญญัติห้ามรถบรรทุกและรถบรรทุกคนโดยสารแล่นในช่องทางเดินรถด้านขวามือข้อห้ามนี้รวมถึงรถบรรทุกเล็กที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัมด้วยแต่รถดังกล่าวมิใช่รถที่มีความเร็วช้าหรือใช้ความเร็วต่ำจึงไม่จำเป็นต้องบังคับให้ขับรถในช่องทางเดินรถด้านซ้ายสุด การบังคับเช่นนี้ทำให้ผู้ใช้รถดังกล่าวไม่ได้รับความเป็นธรรมสมควรให้รถบรรทุกเล็กที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัมสามารถใช้ทางเดินรถขวามือได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้
ให้ยกเลิกความใน มาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน
“มาตรา ๓๕ รถที่มีความเร็วช้าหรือรถที่มีความเร็วต่ำกว่าความเร็วของรถคันอื่นที่ขับในทิศทางเดียวกัน ผู้ขับขี่ต้องขับรถให้ใกล้ขอบทางเดินรถด้านซ้ายเท่าที่จะกระทำได้ผู้ขับขี่รถบรรทุก รถบรรทุกคนโดยสารรถจักรยานยนต์ในทางเดินรถ ซึ่งได้แบ่งช่องเดินรถในทิศทางเดียวกันไว้ ตั้งแต่สองช่องขึ้นไปหรือได้จัดช่องเดินรถประจำทางด้านซ้ายไว้โดยเฉพาะ ต้องขับรถในช่องเดินรถด้านซ้ายหรือใกล้เคียงกับช่องเดินรถประจำทางแล้วแต่กรณี และความในวรรคสองมิให้ใช้บังคับแก่รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล ที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัม และรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์” (มาตรา ๓)

๔. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๙ ตอนที่ ๓๙ วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๓๕ หน้า ๔๔

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๓๕ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้วบทบัญญัติบางประการแห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพื่อให้เกิดความสะดวกและความปลอดภัยในการจราจร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มเติมนิยามของคำว่า “ผู้ตรวจการ”
๒. เพิ่มมาตรา ๑๐ ทวิ ว่าห้ามนำรถที่เครื่องยนต์ก่อให้เกิดก๊าซ ผุ่น คว้น ละออง เคมี่หรือเสียงเกินเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนดมาใช้ในทางเดินรถ
๓. แก้ไขข้อความมาตรา ๒๒ (๔) เรื่องการปฏิบัติตามสัญญาณไฟจราจร
๔. เพิ่มเติมมาตรา ๓๔ (๕) ว่าหากขับขีรถด้วยความเร็วสูงกว่ารถในช่องเดินรถด้านซ้ายสามารถเดินทางขวาของทางเดินรถได้
๕. แก้ไขมาตรา ๓๘ (๒) เรื่องการให้ไฟสัญญาณของผู้ขับขี่รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์
๖. เพิ่มมาตรา ๔๓ ทวิ ห้ามผู้ขับขี่เสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจัดให้มีการตรวจสอบ
๗. แก้ไขมาตรา ๔๔ เรื่องการแข่ง
๘. แก้ไขมาตรา ๕๒ เรื่องการกลับรถหรือเลี้ยวรถทางขวาในทางเดินรถที่สวนกันได้
๙. เพิ่มมาตรา ๕๕ (๘) ห้ามหยุดรถในลักษณะกีดขวางการจราจร
๑๐. แก้ไขมาตรา ๕๙ เรื่องอำนาจเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการสั่งให้ผู้ขับขี่เคลื่อนย้ายรถ หรือมีอำนาจเคลื่อนย้ายรถที่หยุดหรือจอดอยู่อันเป็นการฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือมีอำนาจใช้เครื่องมือบังคับไม่ให้เคลื่อนย้ายรถดังกล่าว โดยไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับความเสียหายใด ๆ เว้นจะเกิด

จากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ รวมทั้งกล่าวถึงค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษาระหว่างที่รถอยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ เรื่องอำนาจยึดหน่วงรถกรณีที่เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ไม่ชำระค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษา และอำนาจในการนำรถออกขายทอดตลาดหากเจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ยังไม่ชำระค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษาดังกล่าวเมื่อพ้นกำหนดสามเดือน

๑๑. เพิ่มเติมมาตรา ๗๑ (๓) เรื่องการขับขี่และหยุดรถตรงทางร่วมทางแยก

๑๒. แก้ไขมาตรา ๗๒ เรื่องการกำหนดทางเดินรถทางเอก

๑๓. แก้ไขมาตรา ๑๒๔ โดยห้ามผู้ใดกระทำความผิดด้วยประการใด ๆ อันเป็นเหตุให้ผู้ขับขี่มองเห็นทางหรือเป็นการกีดขวางการควบคุมบังคับรถ ห้ามเกาะ ห้อยโหนหรือยื่นส่วนใดของร่างกายออกไปนอกตัวถังรถหรือนั่งหรือยืนในหรือบนรถในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ในขณะที่รถยนต์เคลื่อนที่ ห้ามขึ้นหรือลงรถโดยสารประจำทาง รถบรรทุกคนโดยสาร รถโรงเรียน หรือรถแท็กซี่ในขณะที่รถดังกล่าวหยุดเพื่อรอสัญญาณไฟจราจรหรือหยุดเพราะติดการจราจรและห้ามผู้ขับขี่ยินยอมให้ผู้ใดกระทำการใด ๆ ตามที่กล่าวมา

๑๔. แก้ไขข้อความมาตรา ๑๓๔ โดยห้ามแข่งรถในทาง รวมถึงห้ามจัด สนับสนุน หรือส่งเสริมการแข่งรถในทาง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจร

๑๕. แก้ไขมาตรา ๑๔๐ โดยให้อำนาจเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ว่ากล่าวตักเตือนผู้ขับขี่หรือออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบ รวมทั้งกำหนดถึงการเรียกเก็บและการคืนใบอนุญาตขับขี่

๑๖. แก้ไขมาตรา ๑๔๑ กำหนดให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่งตามมาตรา ๑๔๐ อาจเลือกปฏิบัติการชำระค่าปรับอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนด

๑๗. เพิ่มมาตรา ๑๔๑ ทวิ ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่งไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔๑ ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจออกหมายเรียก ในกรณีที่ไม้อาจส่งหมายเรียกให้แจ้งเป็นหนังสือไปยังนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก เพื่อให้นายทะเบียนแจ้งให้ผู้มาติดต่อขอชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้นไปรายงานตัวที่พนักงานสอบสวนตามหมายเรียก

๑๘. แก้ไขมาตรา ๑๔๒ ให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถตามพฤติการณ์ที่กำหนด หรือสั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับขี่หรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่

๑๙. เพิ่มมาตรา ๑๔๓ ทวิ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถเพื่อทำการตรวจสอบ เมื่อรถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ ทวิ และมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ระงับการใช้รถนั้นเป็นการชั่วคราว และให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขรถให้ถูกต้อง

๒๐. แก้ไขมาตรา ๑๔๔ เรื่องการตรวจรับรองรถเมื่อเจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ได้ซ่อมหรือแก้ไขรถถูกต้องตามคำสั่ง ตามมาตรา ๑๔๓ หรือ มาตรา ๑๔๓ ทวิ

๒๑. แก้ไขมาตรา ๑๔๕ โดยให้พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจทำการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจเปรียบเทียบหรือว่ากล่าวตักเตือนผู้ทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ได้เว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๕๗ ทวิ มาตรา ๑๕๙ มาตรา ๑๖๐ และมาตรา ๑๖๐ ทวิ นอกจากนี้ยังกำหนดในกรณีที่ผู้ขับขี่ ซึ่งเป็นผู้ต้องหาขับรถชนหรือโดนคนเดินเท้าที่ข้ามทางนอกทางข้าม หรือผ่านสิ่งปิดกั้นหรือแผงปิดกั้นที่เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่นำมาวางหรือตั้งอยู่บนทางเท้าหรือกลางถนน หากมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่นั้นได้ใช้ความระมัดระวังตามมาตรา ๓๒ แล้ว ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยตัวผู้ต้องหาไปชั่วคราวโดยไม่มีประกันได้ เมื่อผู้ต้องหาหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องร้องขอ

๒๒. แก้ไขและเพิ่มเติมโทษของการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ

๒๓. แก้ไขมาตรา ๑๖๑ โดยให้ผู้บัญชาการ ตำรวจนครบาล ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ผู้บังคับการ ตำรวจจราจร ผู้บังคับการตำรวจทางหลวง หรือผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวมีอำนาจสั่ง ยึดใบอนุญาตขับขี่ของผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และสามารถสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ได้ตาม เงื่อนไขที่กำหนดในกฎหมาย โดยผู้ขับขี่ซึ่งถูกสั่งยึดใบอนุญาตขับขี่ หรือถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่มีสิทธิอุทธรณ์ คำสั่งต่ออธิบดีได้

๕. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๒ ตอนที่ ๔๒ ก วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๓๘ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๓๘ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบัน อุบัติเหตุจากการจราจรทางบกมีผลต่อการพัฒนาประเทศโดยตรงและมีแนวโน้ม ที่จะเพิ่มจำนวนสูงขึ้นเป็นอันมาก สมควรกำหนดมาตรการเพื่อสร้างความปลอดภัยและลดความรุนแรง ของอันตรายที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้ขับขี่รถยนต์และคนโดยสารรถยนต์ โดยกำหนดให้ผู้ขับขี่รถยนต์ต้องรัด ร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่ขับขี่รถยนต์ และต้องจัดให้คนโดยสารรถยนต์ ซึ่งนั่งที่นั่งตอนหน้า แถวเดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์รัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่โดยสารรถยนต์และคนโดยสาร รถยนต์ดังกล่าวต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่โดยสารรถยนต์ด้วย จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕ มาตรา สาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถยนต์ยอมให้ผู้อื่นนั่งตอนหน้าแถวเดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์เกินสองคน และผู้ขับขี่รถยนต์ต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่ขับขี่รถยนต์ และต้องจัดให้คนโดยสารรถยนต์ ซึ่งนั่งที่นั่งตอนหน้าแถวเดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์รัดร่างกายไว้กับที่นั่งด้วยเข็มขัดนิรภัยในขณะโดยสารรถยนต์ และคนโดยสารรถยนต์ดังกล่าวต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่โดยสารรถยนต์ด้วย และประเภทหรือชนิดของรถยนต์ ลักษณะและวิธีการใช้เข็มขัดนิรภัยดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๓)

๒. กำหนดให้ในกรณีของรถยนต์ที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้ขับขี่ รถยนต์และคนโดยสารรถยนต์นั้น ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๖๓ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติ จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ เป็นเวลาสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ (มาตรา ๔)

๖. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๒๐ ก วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๓

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันอุบัติเหตุร้ายแรงที่เกิดขึ้นบนท้องถนนอันเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลต่าง ๆ นั้น มีสาเหตุส่วนหนึ่งเนื่องมาจากผู้ขับขี่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกลุ่มแอมเฟตามีนในขณะขับรถ แม้จะได้มีการจับกุมปราบปรามและป้องกันมิให้ผู้ขับขี่เสพหรือเมาสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวในขณะขับรถแล้วก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่ายังมีผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนอยู่อีก สมควรกำหนดให้ผู้ตรวจการตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกและผู้ตรวจการตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์มีอำนาจดำเนินการเกี่ยวกับการทดสอบหรือการตรวจสอบของมีนเมาหรือสารเสพติดดังกล่าวในผู้ขับขี่ได้เช่นเดียวกับพนักงานจราจรและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของเจ้าพนักงานดังกล่าวและปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่และผู้ตรวจการให้สามารถดำเนินการทดสอบหรือตรวจสอบตลอดจนจับกุมปราบปรามผู้ขับขี่ซึ่งเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกลุ่มแอมเฟตามีนในขณะขับรถให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้เกิดความปลอดภัยในท้องถนนมากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขนิยามของคำว่า “ผู้ตรวจการ”

๒. แก้ไขมาตรา ๔๓ ทวิ โดยห้ามผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทโดยให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการ มีอำนาจจัดให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่รถบางประเภทได้ และหากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าผู้ขับขี่นั้นไม่ได้เสพ ก็ให้ผู้ขับขี่นั้นขับรถต่อไปได้ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ตรวจสอบ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวนพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ เพื่อดำเนินการตรวจสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็น และเมื่อผู้นั้นยอมรับการตรวจสอบแล้ว หากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าไม่ได้เสพ ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

๓. เพิ่มเติมมาตรา ๔๓ ตริ มาตรา ๔๓ จัตวา และมาตรา ๔๓ เบญจ ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้ ในกรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดรถและสั่งให้มีการทดสอบตามมาตรา ๑๔๒ หากพบว่าผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) หรือมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคหนึ่ง ให้ผู้ตรวจการส่งตัวผู้นั้นพร้อมพยานหลักฐานในเบื้องต้นแก่พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจโดยเร็วแต่ต้องไม่เกินหกชั่วโมงนับแต่เวลาที่พบ การกระทำความผิดดังกล่าว เพื่อดำเนินคดีต่อไป และให้ผู้ตรวจการแสดงบัตรประจำตัวของตนต่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้องด้วย

๔. แก้ไขมาตรา ๑๔๒ ว่าในกรณีที่เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืน มาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ให้สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับหรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่ ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ทดสอบให้มีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว และเมื่อผู้นั้นยอมให้ทดสอบแล้ว หากผลการทดสอบปรากฏว่าไม่ได้ฝ่าฝืน มาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

๕. แก้ไขโทษในมาตรา ๑๕๔ และ ๑๕๗ ทวิ

๗. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๑๐๑ ก วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันการโดยสารรถจักรยานยนต์เป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย และจำนวนอุบัติเหตุอันเนื่องจากรถจักรยานยนต์ได้เพิ่มมากขึ้น ประกอบกับการเกิดอุบัติเหตุทางถนนอันเนื่องมาจากการขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น หรือเสพยาเสพติดให้โทษ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทได้เพิ่มสูงขึ้นด้วย สมควรกำหนดให้คนโดยสารรถจักรยานยนต์ต้องสวมหมวกที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อป้องกันอันตราย และกำหนดให้ความผิดของผู้ขับขี่ที่ได้ขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น เป็นความผิดที่ไม่อาจกล่าวตักเตือนหรือทำการเปรียบเทียบได้ รวมทั้งปรับปรุงบทกำหนดโทษสำหรับความผิดฐานขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น หรือเสพยาเสพติดให้โทษหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ ต่อจิตและประสาทตลอดจนปรับปรุงประเภทของรถที่ใช้บรรทุกคน สัตว์ หรือสิ่งของให้ครอบคลุมถึงการบรรทุกของรถทุกประเภทด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้แก้ไขคำว่า “รถยนต์” “รถจักรยานยนต์” และ “เครื่องยนต์” ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นคำว่า “รถยนต์” “รถจักรยานยนต์” และ “เครื่องยนต์” ทุกแห่ง (มาตรา ๓)

๒. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เกี่ยวกับเรื่องรถที่ใช้บรรทุกคน สัตว์ หรือสิ่งของ จะใช้บรรทุกในลักษณะใดโดยรถชนิดหรือประเภทใด ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๔)

๓. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เกี่ยวกับเรื่องผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์และคนโดยสารรถจักรยานยนต์ต้องสวมหมวกที่จะทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อป้องกันอันตราย ในขณะที่ขับขี่และโดยสารรถจักรยานยนต์ และมีให้ใช้บังคับแก่ภิกษุ สามเณร นักพรต นักบวช หรือผู้นับถือลัทธิศาสนาอื่นที่ใส่ผ้าหรือสิ่งอื่นโปกษีระตามประเพณีนิยมนั้น (มาตรา ๕)

๔. ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๑๔๐ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เกี่ยวกับเรื่องสำหรับความผิดที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๕๗/๑ มาตรา ๑๕๙ มาตรา ๑๖๐ มาตรา ๑๖๐ ทวิ และมาตรา ๑๖๐ ตริ ห้ามมิให้ว่ากล่าวตักเตือนหรือทำการเปรียบเทียบ (มาตรา ๖)

๕. ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๔๕ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เกี่ยวกับเรื่องบรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๕๗/๑ มาตรา ๑๕๙ มาตรา ๑๖๐ มาตรา ๑๖๐ ทวิ และมาตรา ๑๖๐ ตริ ให้พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจทำการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจเปรียบเทียบหรือว่ากล่าวตักเตือนได้ (มาตรา ๗)

๖. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๘ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เกี่ยวกับเรื่องผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนหรือปฏิบัติตามบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๘)

๗. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เกี่ยวกับการกำหนดโทษผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการที่ให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่ตามมาตรา ๔๓ ทวิ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ตรวจการที่ให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ตามมาตรา ๔๓ ตริ (มาตรา ๙)

๖. ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๑๖๐ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เกี่ยวกับการกำหนดโทษผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๑) (๕) หรือ (๘) (มาตรา ๑๐)

๗. ให้เพิ่มความมาตรา ๑๖๐ ตริ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ เกี่ยวกับเรื่องการกำหนดโทษผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๒) เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ได้รับอันตรายสาหัส และทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย (มาตรา ๑๑)

๘. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖๒ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน เกี่ยวกับเรื่องในคดีที่ผู้ขับขี่ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นเกี่ยวกับรถยนต์นั้น ๆ นอกจากจะได้รับโทษสำหรับการกระทำความผิดดังกล่าวแล้ว ถ้าศาลเห็นว่าหากให้ผู้ขับขี่รถต่อไปอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ให้ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้ขับขี่ และกำหนดโทษผู้ขับขี่ที่ผิดในระหว่างที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ตามคำสั่งของศาล (มาตรา ๑๒)

๘. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๑

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๓๑ ก วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ปัจจุบัน ผู้ขับขี่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในขณะที่ขับรถ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุทางถนน และก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของบุคคล สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อกำหนดห้ามผู้ขับขี่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในขณะที่ขับรถ เว้นแต่ในกรณีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่โดยใช้อุปกรณ์เสริมสำหรับการสนทนา โดยผู้ขับขี่ไม่ต้องถือหรือจับโทรศัพท์เคลื่อนที่นั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๙) ของมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ “(๙) ในขณะที่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ เว้นแต่การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่โดยใช้อุปกรณ์เสริมสำหรับการสนทนา โดยผู้ขับขี่ไม่ต้องถือหรือจับโทรศัพท์เคลื่อนที่นั้น” (มาตรา ๓)

๒. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๗ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๑๕๗ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๓ (๓) (๔) (๖) (๗) หรือ (๙) มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗

มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๓ มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๑๒๕ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สี่ร้อยบาทถึงหนึ่งพันบาท” (มาตรา ๔)

๙. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๙ ก วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ปัจจุบันเมื่อเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่พบการกระทำความผิดของผู้ขับขี่ไม่ว่าด้วยตนเองหรือด้วยเครื่องอุปกรณ์ใด ๆ แล้ว แต่ไม่อาจออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ได้ในขณะนั้นเพราะไม่สามารถเรียกให้ผู้ขับขี่หยุดรถได้ ซึ่งส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร สมควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่พบการกระทำความผิดดังกล่าวสามารถส่งใบสั่งไปยังภูมิลำเนาของเจ้าของรถหรือผู้ครอบครองรถโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถส่งใบสั่งพร้อมหลักฐานไปยังภูมิลำเนาของเจ้าของรถหรือผู้ครอบครองรถโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับได้ในกรณีที่พบการกระทำความผิดของผู้ขับขี่ไม่ว่าพบด้วยตนเองหรือด้วยเครื่องอุปกรณ์ใด ๆ ซึ่งไม่อาจออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ได้ในขณะนั้น (มาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง)

๑๐. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๙ ก วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๔

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดมาตรการในด้านความปลอดภัยเพื่อช่วยในการให้สัญญาณจราจรและสมควรกำหนดข้อสันนิษฐานว่าผู้ขับขี่ในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น ในกรณีที่ไมยอมให้ทดสอบโดยไม่มีเหตุอันควร อันจะเป็นมาตรการในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจากผู้ขับขี่ขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. รับรองการใช้สัญญาณไฟฉายเรืองแสงประกอบการแสดงสัญญาณจราจรในทัศนวิสัยและสภาพแวดล้อมที่ยากต่อการมองเห็นสัญญาณจราจร เพื่อป้องกันอุบัติเหตุและเพื่อให้เกิดความปลอดภัยทั้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่และผู้ใช้รถใช้ถนนทั่วไปมากยิ่งขึ้น (มาตรา ๓)

๒. กำหนดให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับหรือเมาสู่ราหรือของเมาอย่างอื่นได้ เมื่อมีพฤติการณ์อันสมควรและหากผู้ขับขี่ไม่ยอมให้ทดสอบ เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวผู้ขับขี่นั้นไว้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว

ในกรณีผู้ขับขี่ซึ่งถูกกักตัวไว้ทดสอบแล้ว ไม่ยอมให้มีการทดสอบโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นขับขี่รถในขณะที่หย่อนความสามารถในอันที่จะขับหรือขับขี่ในขณะเมาสู่ราหรือของเมาอย่างอื่นแล้วแต่กรณี (มาตรา ๔)

๑๑. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๓ ตอนที่ ๗๑ ก วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ หน้า ๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันได้มีการนำระบบการชำระเงินด้วยวิธีการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการชำระค่าสินค้าและบริการเพิ่มมากขึ้น สมควรเพิ่มช่องทางการชำระค่าปรับตามใบสั่งด้วยวิธีการดังกล่าวในกรณีที่เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่เรียกเก็บใบอนุญาตขับขี่เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถในการชำระค่าปรับตามใบสั่ง ประกอบกับได้มีการโอนกรมตำรวจไปเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติแล้ว สมควรแก้ไขการระบุชื่อตำแหน่ง “อธิบดีกรมตำรวจ” ตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบกเป็น “ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ” ในคราวเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมตำรวจ” ใน (๓๖) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๓ ยกเลิกบทนิยามในมาตรา ๔ (๓๖))

๒. กำหนดให้แก้ไขคำว่า “อธิบดี” ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมเป็นคำว่า “ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ” ทุกแห่ง (มาตรา ๔)

๓. กำหนดให้เพิ่มวิธีการและสถานที่ชำระค่าปรับสำหรับผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่งตามมาตรา ๑๔๑ ในกรณีที่ไม่มีกรเรียกเก็บใบอนุญาตขับขี่โดยเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ชำระค่าปรับตามจำนวนและภายในวันที่ระบุไว้ในใบสั่ง โดยวิธีการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ บัตรเครดิตหรือวิธีการอื่น โดยผ่านธนาคารหรือหน่วยบริการรับชำระเงินได้ ทั้งนี้ ตามวิธีการและสถานที่ที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนด เมื่อผู้ได้รับใบสั่งได้ชำระค่าปรับครบถ้วนถูกต้องแล้ว ให้คดีเป็นอันเลิกกัน (มาตรา ๕ เพิ่มมาตรา ๑๔๑ (๓))